

Daniels bok – nummer sextionio

Avslöjandet av generationscykeln: Adventismens fyra styggelser

Jeff Pippenger

2024-02-02

Gud förändras aldrig, och därför döms adventismen i sin fjärde generation.

”Och han ropade till mannen som var klädd i linnekläder, han som hade skrivdonet vid sin sida; och Herren sade till honom: Gå genom staden, genom Jerusalem, och sätt ett märke på pannorna på de män som suckar och ropar över alla de styggelser som begås därinne. Och till de andra sade han så att jag hörde det: Gå efter honom genom staden och slå; skona inte med ert öga och visa ingen barmhärtighet: döda till fullständig förintelse gamla och unga, jungfrur och små barn och kvinnor; men kom inte nära någon som har märket på sig; och börja vid min helgedom. Då började de med de äldste som stod framför huset.”

”Jesus står i begrepp att lämna nådastolen i den himmelska helgedomen för att ikläda sig hämndens kläder och utgjuta sin vrede i domar över dem som inte har svarat på det ljus Gud har gett dem. ’Därför att dom över en ond gärning inte genast verkställs, därför blir människornas hjärtan helt och fullt inställda på att göra det som är ont.’ I stället för att mjukna genom det tålmod och den långmodighet som Herren har visat mot dem, stärker de som inte fruktar Gud och inte älskar sanningen sina hjärtan i sin onda väg. Men även Guds långmodighet har sina gränser, och många överskrider dem. De har gått utöver nådens gränser, och därför måste Gud ingripa och hävda sin egen ära.

Om amoreerna sade Herren: ”I fjärde släktledet skall de återvända hit, ty amoreernas missgärning har ännu inte nått sin fullhet.” Fastän detta folk utmärkte sig genom sin avgudadyrkan och sin fördärvlighet, hade det ännu inte fyllt sin missgärnings bägare, och Gud ville inte ge befallning om dess fullständiga förintelse. Folket skulle få se den gudomliga makten uppenbarad på ett tydligt sätt, så att de skulle lämnas utan ursäkt. Den medlidsamme Skaparen var villig att ha fördrag med deras missgärning intill fjärde släktledet. Om då ingen förändring till det bättre kunde ses, skulle hans domar drabba dem.

”Med ofelbar exakthet håller den Oändlige fortfarande räkenskap med alla nationer. Medan hans barmhärtighet erbjuds genom kallelser till omvändelse, förblir denna räkenskap öppen; men när siffrorna når ett visst mått som Gud har fastställt, börjar hans vredes tjänst. Räkenskapen avslutas. Det gudomliga tålmodet upphör. Det förs inte längre någon bön om barmhärtighet för deras räkning.

”Profeten, som blickade ned genom tidsåldrarna, fick denna tid framställd för sin syn. Nationerna i denna tidsålder har varit mottagare av nådegåvor utan motstycke. Himmelens yppersta välsignelser har givits dem, men tilltagande högmod, girighet, avgudadyrkan, förakt för Gud och låg otacksamhet är uppskrivna mot dem. De håller hastigt på att avsluta sitt räkenskap med Gud.

”Men det som får mig att bäva är det faktum att de som har haft det största ljuset och de största företrädena har blivit besmittade av den rådande ogudaktigheten. Påverkade av de orättfärdiga omkring dem har många, även bland dem som bekänner sanningen, blivit kalla och förs ned av det ondas starka ström. Det allmänna förakt som riktas mot sann gudsfruktan och helighet leder dem som inte står i nära förbindelse med Gud till att förlora sin vörndnad för hans lag. Om de följde ljuset och lydde sanningen av hjärtat, skulle denna heliga lag framstå som ännu dyrbarare för dem när den så föraktas och åsidosätts. Allteftersom vanvörndnaden för Guds lag blir allt tydligare, blir skiljelinjen mellan dem som håller den och världen allt skarpare. Kärleken till de gudomliga föreskrifterna växer hos den ena klassen i samma mån som föraktet för dem tilltar hos den andra klassen.

”Krisen närmar sig hastigt. De snabbt stigande siffrorna visar att tiden för Guds hemsökelse nästan är inne. Fastän Han är ovillig att straffa, skall Han dock straffa, och det med hast. De som vandrar i ljuset kommer att se tecknen på den annalkande faran; men de får inte sitta stilla i lugn, oberörd förväntan på fördärvet och trösta sig med föreställningen att Gud skall skydda sitt folk på hemsökelsens dag. Långt därifrån. De bör inse att det är deras plikt att arbeta flitigt för att rädda andra, medan de i stark tro ser upp till Gud om hjälp. ”En rättfärdig mans verksamma bön förmår mycket.”

Gudaktighetens surdeg har inte helt förlorat sin kraft. Vid den tid då församlingens fara och nedslagenhet är som störst, kommer den lilla skara som står i ljuset att sucka och ropa över de styggelser som begås i landet. Men i synnerhet kommer deras böner att uppstiga till förmån för församlingen, därför att dess medlemmar handlar på världens sätt.

Dessa trofasta fåtaligas innerliga böner skall inte vara förgäves. När Herren träder fram som en hämnare, skall Han också komma som en beskyddare för alla dem som har bevarat tron i dess renhet och hållit sig obefläckade av världen. Det är vid denna tid som Gud har lovat att skaffa rätt åt sina egna utvalda, som ropar till Honom dag och natt, fastän Han dröjer med dem.

”Befallningen lyder: ’Gå genom staden, genom Jerusalems mitt, och sätt ett tecken på pannorna hos de män som suckar och ropar över alla de styggelser som begås därinne.’ Dessa suckande, ropande hade framhållit livets ord; de hade tillrättaviserat, rått och vädjat. Somliga som hade vanärat Gud omvände sig och ödmjukade sina hjärtan inför Honom. Men Herrens härlighet hade lämnat Israel; även om många fortfarande fortsatte med religionens yttre former, saknades Hans kraft och närvaro.” Testimonies, band 5, 207–210.

Den illustration av Guds dom som syster White identifierar i avsnittet är den dom som kom över staden Jerusalem, vilken i de sista dagarna är Sjundedagsadventistsamfundet. Domen fullbordas vid söndagslagen, ty det är där som Guds sigill och vilddjurets märke påpräglas. Hesekiel kapitel åtta identifierar fyra tilltagande styggelser. Den första versen betonar att synen ska förstås såsom avseende tiden strax innan nådatiden upphör genom att ange den femte dagen i den sjätte månaden i det sjätte året.

Hesekiel behövde inte ta med den historiska referenspunkten. Han kunde helt enkelt ha skrivit: ”Och det skedde, medan jag satt i mitt hus och Juda äldste satt framför mig, att Herren Guds hand föll där över mig.” Det förhållandet att han tog med hänvisningen till dagen före ”666” är en

profetisk hänvisning för dem som studerar profetian. Hänvisningen är sådan att de som har seger över vilddjurets namns tal känner till ”666”; detta är ett inslag i Jesu Kristi uppenbarelse, vilken avförseglas strax innan nådatiden avslutas. De vet detta, ty de är Guds folk, de som enligt Petrus ”förr inte var ett folk, men nu är Guds folk.”

I 1 Petrus, kapitel två, har det folk som nu är Guds folk ”smakat att Herren är god”. De är de som profetiskt har ”ätit” Guds ord, i motsats till dem som vägrade att äta Guds ord. Alla profeterna talar om de sista dagarna, och i Johannes, kapitel sex, gav Jesus budskapet att Hans lärjungar måste äta Hans kött och dricka Hans blod. I det kapitlet gjorde de lärjungar som vägrade att äta Hans kött och dricka Hans blod det i vers sextiosex.

Från den tiden drog sig många av hans lärjungar tillbaka och vandrade inte längre med honom. Johannes 6:66.

De visa som i de sista dagarna äter Kristi kött och dricker hans blod förstår att Kristus, såsom Palmoni, är den underbare Talräknaren, och de känner igen hans signatur när den framställs. Talet ”665” i inledningsversen till Hesekiel åtta finns där, för var och en som vill se, såsom en identifiering av åtminstone två viktiga profetiska punkter. Den första är att budskapet ska förstås såsom omfattande en tidsperiod före söndagslagen. Den andra är att talet ”666” finns i en av endast två verser i Uppenbarelsesboken som kvalificeras genom att ange att de ”visa” skulle förstå i de sista dagarna.

Här är visheten. Den som har förstånd må räkna vilddjurets tal; ty det är en människas tal, och dess tal är sex hundra sextiosex. Uppenbarelsesboken 13:18.

De ”visa”, som förstår kunskapens tillväxt i de sista dagarna, när Jesu Kristi uppenbarelse blir upplåst, kommer att veta att ”666” är en viktig profetisk symbol, ty de har vunnit seger över talet. Hesekiel introducerar därför i kapitel åtta ett tilltagande uppror, som framställs genom fyra tilltagande styggelser. Den sista identifierar de dåraktiga såsom dem som tillber solen och utmärker därmed domen över Jerusalem (adventismen) i de sista dagarna. Denna dom äger rum i den fjärde generationen. De fyra styggelserna är symbolerna för de fyra generationerna av laodikeisk adventism.

Den första generationen började år 1863, med upproret mot Mose och om ”sju tider”. Tjugofem år senare manifesterades upproret år 1888. Trettioen år senare inträffade upproret år 1919, representerat av W. W. Prescotts bok, ”The Doctrine of Christ”. Trettioåtta år därefter, år 1957, ägde upproret, representerat av boken ”Questions on Doctrine”, rum. Vi ska nu börja visa varför dessa fyra vägmärken överensstämmer med de fyra styggelserna i Hesekiel åtta.

År 1863 introducerade det laodikeiska adventismen en ny tavla för att ersätta de två tavlor som hade varit uppfyllelser av befallningen i Habackuk kapitel två att ”skriva upp synen och göra den tydlig på tavlor”. Tavlan från 1863 utelämnade ”de sju tiderna” ur den profetiska framställningen, såsom de hade funnits på de två heliga tavlorna tillsammans med 1260, 1290 och 1335. I Habackuk angav befallningen att tavlorna (i plural) skulle publiceras på ett sådant sätt att ”den som läser det må löpa”. Tavlan från 1863 avvek så långt från målet att det krävdes ett förklarande blad som

måste åtfölja den. Det var inte möjligt att betrakta tavlan från 1863 och ”löpa” utan ett extra förklarande blad.

Och Herren svarade mig och sade: Skriv synen och gör den tydlig på tavlor, så att den som läser den må kunna löpa. Habackuk 2:2.

Diagrammet från 1863 var en förfalskning, avsedd att dölja det sanna, precis såsom William Miller såg i sin dröm. De två heliga diagrammen var symbolen för det förbund som Kristus slöt med det folk som just hade intagit ställningen som det sanna protestantiska hornet på jordens vilddjur. Dessa två diagram utgjorde en symbol för förbundsrelationen mellan milleriterna och Kristus, som plötsligt kom till sitt tempel år 1844, och när Han kom, kom Han såsom Förbundets Budbärare. Det forntida Israel åskådliggör det moderna Israel, och när Kristus förde det forntida Israel ut ur Egyptens trälldom, förebildade Han den tid då Han skulle föra det moderna Israel ut ur trälldomen under ett tusen två hundra sextio år av påvligt herravälde. Syster White upprätthåller gång på gång dessa två historiska skeenden som parallella historier.

”Över oss lyser det samlade ljuset från gångna tidsåldrar. Berättelsen om Israels glömska har bevarats till vår upplysning. I denna tidsålder har Gud räckt ut sin hand för att samla till sig ett folk från varje nation, släkt och tungomål. I adventrörelsen har han verkat för sitt arvedel, liksom han verkade för israeliterna när han ledde dem ut ur Egypten. I den stora besvikelsen år 1844 prövades hans folks tro, såsom hebréernas prövades vid Röda havet.” Testimonies, band 8, s. 115, 116.

När Herren ingick förbund med det forntida Israel gav Han två tavlor för att representera förbundsrelationen. När Herren ingick förbund med det moderna Israel gav Han två tavlor för att representera förbundsrelationen. De två tavlorna med de tio budorden är en förebild för Habackuks två tavlor. Han gav dem de två tavlorna kort efter övergången över Röda havet, vilket syster White sammanför med den stora besvikelsen år 1844. Kort efter 1844, i den profetiska historiens perspektiv, frambringade Herren den andra tavlan. Det forntida Israel gjordes till förvaltare av Guds lag, och det moderna Israel gjordes till förvaltare inte bara av Guds lag, utan också av dessa stora profetiska sanningar.

”Gud har kallat sin församling i denna tid, såsom han kallade det forntida Israel, att stå som ett ljus på jorden. Genom sanningens mäktiga klyvyxa, den första, andra och tredje ängels budskap, har han avskilt dem från kyrkorna och från världen för att föra dem in i en helig närhet till sig själv. Han har gjort dem till förvaltare av sin lag och har anförtrott dem de stora profetians sanningar för denna tid. Liksom de heliga gudsord som anförtroddes det forntida Israel, är dessa ett heligt förtroende som skall meddelas världen.” Testimonies, band 5, s. 455.

De två första buden uppenbarar Guds hat mot avgudadyrkan, och i dessa två första bud förklarar Han att domen verkställs intill tredje och fjärde led, ty Han förklarar att Han är en nitälskande Gud.

”Lagen uttalades vid denna tid inte uteslutande för hebréernas skull. Gud hedrade dem genom att göra dem till väktare och bevarare av sin lag, men den skulle förvaltas som ett heligt förtroende för hela världen. Dekalogens föreskrifter är anpassade för hela mänskligheten, och de gavs till undervisning och ledning för alla. Tio föreskrifter, kortfattade, allomfattande och

auktoritativa, innefattar människans plikt mot Gud och mot sin nästa; och allt vilar på kärlekens stora grundläggande princip. 'Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av all din kraft och av hela ditt förstånd, och din nästa som dig själv.' Luk. 10:27. Se också 5 Mos. 6:4, 5; 3 Mos. 19:18. I de tio budorden utvecklas dessa principer i detalj och görs tillämpliga på människans tillstånd och omständigheter.

"Du skall inte ha andra gudar vid sidan av Mig."

"Jehova, den evige, självexisterande, oskapade, Han som själv är alltings Källa och Uppehållare, är ensam berättigad till högsta vördnad och tillbedjan. Människan är förbjuden att ge någon annan företeelse första platsen i sina känslor eller i sin tjänst. Vadhelst vi omhuldar som tenderar att minska vår kärlek till Gud eller att hindra den tjänst som tillkommer Honom, det gör vi till en gud av.

"Du skall inte göra dig någon bildstod eller någon avbild av något som är uppe i himlen eller nere på jorden eller i vattnet under jorden. Du skall inte tillbe dem eller tjäna dem."

"Det andra budet förbjuder dyrkan av den sanne Guden genom bilder eller avbildningar. Många hedniska folk hävdade att deras bilder endast var gestalter eller symboler genom vilka Gudomen dyrkades, men Gud har förklarat sådan dyrkan vara synd. Försöket att framställa den Evige genom materiella föremål skulle sänka människans uppfattning om Gud. Sinnet, bortvänt från Jehovas oändliga fullkomlighet, skulle dras till det skapade snarare än till Skaparen. Och i samma mån som hennes föreställningar om Gud förnedrades, skulle människan själv bli förnedrad.

"Jag, Herren, din Gud, är en nitälskande Gud." Guds nära och heliga relation till sitt folk framställs under äktenskapets bild. Eftersom avgudadyrkan är andligt äktenskapsbrott, kallas Guds misshag mot den med rätta svartsjuka." Patriarker och profeter, 305, 306.

Guds nitälskan manifesteras särskilt mot avgudadyrkan, och det är ingen tillfällighet att den första styggelsen i Hesekiel kapitel åtta är "en nidbild som väcker nitälskan".

Och det skedde i det sjätte året, i den sjätte månaden, på femte dagen i månaden, medan jag satt i mitt hus och Juda äldste satt framför mig, att Herren Guds hand där föll över mig. Då såg jag, och se, en gestalt som till utseendet var såsom eld: från det som syntes vara hans höfter och nedåt var det eld, och från hans höfter och uppåt såsom ett sken, likt glänsande metall. Och han räckte ut något som liknade en hand och tog mig i en lock av mitt hår; och anden lyfte upp mig mellan jorden och himlen och förde mig i Guds syner till Jerusalem, till dörren i den inre porten som vetter mot norr, där bilden av avunden stod, den som väcker avund. Och se, Israels Guds härlighet var där, i enlighet med den syn som jag hade sett på slätten. Sedan sade han till mig: Du människobarn, lyft nu dina ögon mot norr. Så lyfte jag mina ögon mot norr, och se, norr om altarporten stod denna avundsbild vid ingången. Hesekiel 8:1–5.

Svartsjukans bild är den första av fyra tilltagande styggelser som Hesekiel får se. Svartsjukans bild utgör början på den första av fyra generationer av tilltagande uppror inom adventismen. Den första generationen började år 1863.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

”Var och en av de forntida profeterna talade mindre för sin egen tid än för vår, så att deras profetior gäller för oss. ’Men allt detta vederfors dem såsom förebilder; och det blev upptecknat till varning för oss, över vilka tidernas ändrar har kommit.’ 1 Korinthierbrevet 10:11. ’Det uppenbarades för dem att det inte var sig själva, utan oss, som de tjänade med det som nu har förkunnats för er genom dem som predikade evangeliet för er i den Helige Ande, sänd från himmelen; sådant som änglarna åstundar att få blicka in i.’ 1 Petrusbrevet 1:12....”

”Bibeln har samlat och sammanbundet sina skatter för denna sista generation. Alla de stora händelserna och allvarliga skeendena i Gamla testamentets historia har upprepats och upprepar sig i församlingen i dessa sista dagar.” Selected Messages, bok 3, 338, 339.